

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobkyně: **X.**, narozená dne X.
bytem X.
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2176/2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 8. 2025, č. j.: CPR-23046-2/ČJ-2025-930310-V223,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 25. 8. 2025, č. j.: CPR-23046-2/ČJ-2025-930310-V223, jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, ze dne 10. 6. 2025, č. j.: KRPA-186768-14/ČJ-2025-000022-50, kterým byla žalobkyni podle

ust. § 50a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „z.p.c.“), uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a současně jí byla stanovena lhůta k vycestování z území České republiky v délce 30 dnů od právní moci předmětného rozhodnutí.

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně v žalobě uvedla, že žalovaná nezjistila skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Zahájila řízení z moci úřední, a proto bylo její povinností posoudit všechny okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobkyně, včetně jejího soukromého a rodinného života. Prvostupňový orgán zadržel žalobkyni a během několika hodin vydal rozhodnutí o povinnosti opustit území. Žalobkyně neměla dostatek času navrhnout důkazní prostředky a měl být vyslechnut její manžel.
3. Správní orgány neposoudily, zda je zásah nezbytný a přiměřený. Měly přiměřenost dopadů do rodinného a soukromého života řádně definovat, určit zájem státu na takovém zásahu a navzájem je porovnat. Žalobkyně v ČR sdílí společnou domácnost s manželem, žalovaná však neprovedla žádné dokazování směřující k objasnění faktického dopadu uložení povinnosti opustit území na její další život a život její rodiny. Nevyjasnila vztah manžela k žalobkyni a míru integrace do české společnosti. Žalovaná uvedla, že se prvostupňový orgán řádně vypořádal s otázkou přiměřenosti rozhodnutí, nad rámec prvostupňového rozhodnutí se však nezabývala žádným dalším hlediskem. Téměř nereflektovala odvolací námitky. Hlediska, která je nutné zvážit, jsou demonstrativně vyjmenována v ust. § 174a z.p.c. Přiměřenost bylo nutné zkoumat, i když řízení o správním vyhoštění bylo změněno na řízení o povinnosti opustit území. Jediným důvodem pro shledání přiměřenosti rozhodnutí nemůže být fakt, že rozhodnutí o povinnosti opustit území je mírnější než správní vyhoštění. Není dostačující, že žalovaná uvedla, že odloučení manželů nebude trvalé a žalobkyně se v budoucnu může vrátit do ČR. Rodinnými vazbami se zabývala povrchně a formalisticky. Neobjasnila možnost dalšího soužití v České republice a možnost jejího návratu z faktického i právního hlediska. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
4. Závěrem žalobkyně navrhla zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

5. Žalovaná ve svém vyjádření odkázala na napadené rozhodnutí a uvedla, že se dostatečně vypořádala se všemi žalobními body, protože se shodují s odvolacími námitkami. Neoprávněný pobyt byl jednoznačně prokázán. Bylo zejména na žalobkyni, aby prokázala skutečnosti svědčící v její prospěch. Prvostupňový orgán i žalovaná se dostatečně zabývaly přiměřeností dopadu do rodinného a soukromého života. K bezpečnostní a politické situaci v Bělorusku žalovaná uvedla, že i po zahájení válečného konfliktu na Ukrajině žalobkyně mohla opakovaně navštěvovat svoji rodinu. Možnost návratu je sice poněkud ztížena, ale není nemožná. Žalovaná navrhla žalobu zamítnout jako nedůvodnou.

IV. Obsah správního spisu

6. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 10. 6. 2025 hlídka Policie ČR provedla pobytovou kontrolu na pracovišti Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, a zjistila, že

žalobkyně pobývala na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem soužití rodiny, platného do 8. 12. 2025, a že podala žádost o trvalý pobyt po pěti letech nepřetržitého pobytu dne 12. 11. 2024 (řízení vedeno pod sp. zn.: OAM-32394/TP-2024). Zahájené řízení žalobkyni neopravňovalo k pobytu na území ČR, a proto byla zajištěna (úřední záznam ze dne 10. 6. 2025, č. j.: KRPA-186768-1/ČJ-2025-000022).

7. Prvostupňový orgán následně zahájil správní řízení ve věci správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 z.p.c., protože žalobkyně pobývala na území EU a smluvních států bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyla oprávněna (oznámení zahájení správního řízení ze dne 10. 6. 2025, č. j.: KRPA-186768-8/ČJ-2025-000022-SV).
8. V rámci výslechu ze dne 10. 6. 2025, z něhož byl vyhotoven protokol, č. j.: KRPA-186768-9/ČJ-2025-000022-SV, žalobkyně mj. uvedla, že naposledy na území členských států EU přicestovala dne 28. 6. 2023 přes X. V ČR pobývá od roku 2019 na základě povolení k dlouhodobému pobytu platného do prosince 2024. V listopadu 2024 si požádala o trvalý pobyt. Přicestovala do ČR za svým manželem, který X. Bydlí s ním v pronajatém bytě. Nepracuje, živí ji manžel. V Bělorusku má X. a od roku 2019 za rodinou pravidelně jezdila na návštěvy. Nemá zdravotní pojištění. Nikde nežádala o azyl a nechce o azyl žádat, nehrozí jí žádné nebezpečí. V ČR má jen manžela. V Bělorusku má X., má se kam vrátit. Naposledy byla ve vlasti v roce 2023. Uvedla, že její země je bezpečná.
9. Prvostupňový orgán zjistil, že důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění by byl nepřiměřeně zasažen soukromý a rodinný život žalobkyně. Žalobkyně v ČR bydlí ve společné domácnosti s manželem, kterému X., a jedná se o její první porušení zákona. Z důvodu soukromých a rodinných vazeb na území prvostupňový orgán přistoupil ke změně řízení, a to na povinnost opustit území členských států EU a smluvních států podle ust. § 50a odst. 2 písm. b) z.p.c. (vyrozumění ze dne 10. 6. 2025, č. j.: KRPA-186768-12/ČJ-2025-000022-50).
10. Následně bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí ze dne 10. 6. 2025, č. j.: KRPA-186768-14/ČJ-2025-000022-50, kterým byla žalobkyni podle ust. § 50a odst. 2 písm. b) z.p.c. uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a současně jí byla stanovena lhůta k vycestování v délce 30 dnů od právní moci předmětného rozhodnutí. V odůvodnění bylo uvedeno, že se žalobkyně neoprávněně nacházela na území ČR od 8. 1. do 10. 6. 2025. Na území ČR má jen manžela. Podala žádost o trvalý pobyt a do budoucna není omezena v podání žádosti o pobytové oprávnění. Dočasné odloučení od manžela bude podle prvostupňového orgánu zvládnutelné. V ČR má jen sociální vazby (manžela), nemá zde však vazby ekonomické ani kulturní. Jedná se o její první porušení zákona a nemá žádné zdravotní obtíže. Žalobkyně se proti rozhodnutí odvolala. Její námitky se shodují s žalobními body.

11. Následně žalovaná vydala žalobou napadené rozhodnutí ze dne 25. 8. 2025.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

12. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování

správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

13. Soud ve věci konal jednání dne 9. 2. 2026. Zástupce žalobkyně uvedl, že řízení v prvním stupni trvalo jen několik hodin, nedostatečně byla posouzena přiměřenost rozhodnutí, řízení o povolení k pobytu, které by žalobkyně nově zahájila, bude trvat dlouho, což nebylo zohledněno, jednání žalobkyně bylo ojedinělým pochybením, podala žádost o trvalý pobyt a nevěděla o nelegálnosti pobytu, sama se dostavila ke správnímu orgánu, je rozdíl mezi udělením výjezdního příkazu a uložením povinnosti opustit území, byl chybně stanoven počátek neoprávněného pobytu, neboť není možné započítat 30 dnů, které měly být žalobkyni stanoveny výjezdním příkazem, nedošlo k dostatečnému posouzení proporcionality ve vztahu k soukromému a rodinnému životu; navrhl napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalované k dalšímu řízení. Žalovaná se z jednání omluvila.
14. Podle ust. § 50a odst. 2 písm. b) z.p.c. *rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace policie vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.*
15. Podle ust. § 174a odst. 1 z.p.c. *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
16. Žalobkyně v žalobě namítla, že žalovaná nezjistila skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, prvostupňový orgán rozhodl v řádu několika hodin a nebyl vyslechnut její manžel.
17. Správní orgány jsou vždy povinny zjistit skutkový stav, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, ale nejedná se o požadavek zjištění všech drobných detailů, které nemají vliv na celkové posouzení věci. S ohledem na procesní ekonomii se nezjišťuje úplný skutkový stav. Prvostupňový orgán provedl lustraci žalobkyně i její výslech, během něhož jí položil řadu otázek týkajících se její pobytové i rodinné situace a vztahu k zemi původu. Nelze dospět k závěru, že postupoval mechanicky, protože si uvědomil, že žalobkyně dlouhodobě žije bezúhonným životem v ČR se svým manželem, kterému X., a proto by rozhodnutí o správním vyhoštění bylo nepřiměřené. Správní řád neobsahuje minimální dobu, po kterou musí správní orgány vyčkat, než vydají rozhodnutí; jsou limitovány mj. požadavkem dostatečně zjištěného skutkového stavu, ke kterému však mohou u skutkově jednoduchých případů dospět brzy. Je rovněž nutné zdůraznit, že žalobkyně podala proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, které mělo odkladný účinek, a v řízení zahájeném z moci úřední měla příležitost předložit rozhodné skutečnosti i během řízení před žalovanou. Žalobkyně měla proto dostatek prostoru k vyjádření, protože prvostupňové rozhodnutí bylo ze dne 10. 6. 2025 a napadené rozhodnutí ze dne 25. 8. 2025.

18. Soud ve shodě se správními orgány považuje výslech manžela žalobkyně za nadbytečný; nad rámec již řečeného od něj nebylo možno očekávat nic nového. Citové pouto mezi manžely lze předpokládat, jedná se však o obvyklou rodinnou vazbu, a proto by její další dokazování bylo nadbytečné. Žalobkyně ani během správního řízení a ani v žalobě neuvedla, že by výslech manžela měl přinést nějaké nové informace. Správní orgány nepovažovaly žádné z jejích tvrzení za rozporné či nepravdivé, aby vyžadovaly potvrzení od jejího manžela. Soud proto uzavírá, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně a výslech manžela žalobkyně nebyl nutný.
19. Dále žalobkyně namítla, že se správní orgány dostatečně nezabývaly přiměřeností dopadů napadeného rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života.
20. K přiměřenosti dopadů rozhodnutí o povinnosti cizince opustit území členských států EU podle ust. § 50a z.p.c. do jeho soukromého a rodinného života existuje konstantní judikatura. Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) v rozsudku ze dne 24. 10. 2018, č. j.: 1 Azs 296/2018-35, uvedl: *„Krajský soud ovšem správně konstatoval, že rozhodnutí o povinnosti opustit území je v podstatě nejmírnějším opatřením pro cizince neoprávněně pobývající na území ČR. Na rozdíl od správního vyhoštění zde totiž nejsou stanovena žádná negativní omezení do budoucna v podobě zákazu vstupu na území ČR po určitou dobu. Dopady tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života tak budou právě s ohledem na absenci zákazu opětovného vstupu na území po určité období méně intenzivní. Samotná skutečnost, že cizinec má na území ČR rodinné vazby tak automaticky nemůže znamenat, že by stanovení povinnosti opustit území představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Je tedy třeba posuzovat, zda by vycestování cizince (s ohledem na to, jak složitý je v daném případě návrat cizince do ČR) mohlo nepřiměřeně zasáhnout jeho soukromý a rodinný život. Nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince v důsledku vydání rozhodnutí o opuštění území však bude zpravidla sbledán pouze ve výjimečných situacích, které by ospravedlňovaly naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území ČR.“* Dále lze odkázat i na usnesení NSS ze dne 27. 6. 2022, č. j.: 4 Azs 16/2022-60, a ze dne 11. 12. 2025, č. j.: 21 Azs 69/2025-28.
21. Soud nepochybně, že žalobkyně dlouhodobě žije ve společné domácnosti se svým manželem a vycestováním bude její soukromý a rodinný život logicky narušen, ale kritériem je nepřiměřený zásah, nikoli každé omezení. Žalobkyně netvrdila žádnou mimořádnou okolnost ani v rámci správního řízení, během něhož byla vyslechnuta, ani v žalobě. Není v ČR zaměstnána, takže by jejím dočasným vycestováním nevznikly problémy týkající se absence v práci či finančního zajištění rodiny. Nepečuje o nezletilé dítě ani o nemohoucí osobu, sama je zdravá. V Bělorusku má celou rodinu s výjimkou manžela a může po přechodnou dobu žít u X., dokud si nevyřídí nové pobytové oprávnění. Domovskou zemi považuje za bezpečnou. Ačkoli je občankou Běloruska, podle ust. § 2 odst. 1 písm. c) nařízení vlády č. 55/2024 Sb., o nepřijatelnosti žádostí občanů třetích zemí o udělení oprávnění k pobytu na území České republiky podávaných na zastupitelských úřadech, má možnost požádat o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, protože X. Žalobkyni nebylo uloženo správní vyhoštění a zákaz vstupu a pobytu. Po vyřízení nového pobytového oprávnění bude mít možnost vrátit se do ČR za svým manželem. Až na jednání žalobkyně prostřednictvím zástupce konkretizovala, že procedura s vydáním nového povolení k pobytu, o které bude moci ve vlasti požádat, bude trvat řadu měsíců; uvedené tvrzení však nepochybně zákonnost napadeného rozhodnutí, určité prodlevy je možno očekávat a předestřená doba v délce asi jednoho roku (s možností komunikovat s manželem prostřednictvím dálkových komunikačních prostředků a přijímat

jeho návštěvy) není natolik invazivním zásahem, aby způsobovala nepřiměřenost napadeného rozhodnutí.

22. K jednotlivým hlediskům přiměřenosti rozhodnutí soud odkazuje na právní větu k rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j.: 8 As 109/2013-34, kde je uvedeno: „*Ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, obsahuje výčet kritérií, které je nutno vážit při rozhodování o správním vyhoštění cizince. Správní orgán však nemusí v rozhodnutí výslovně vyjmenovat všech 11 tam uvedených kritérií a předjímat u některých případný dopad na rozhodnutí.*“ V rozsudku ze dne 19. 4. 2018, č. j.: 3 Azs 234/2017-28, NSS dodal: „*Břemeno tvrzení a důkazní o vylíčení otázek soukromého života tíží stěžovatele. Pokud ten o své situaci více neuvedl, nelze žalovanému klást k tíži, že hodnotil přiměřenost správního vyhoštění pouze v intencích toho, co mu o stěžovateli bylo známo ze správního řízení.*“
23. Prvostupňový orgán k hlediskům přiměřenosti sdělil, že se žalobkyně ode dne 8. 1. 2025 do 10. 6. 2025 nacházela v ČR neoprávněně. Má v ČR manžela a je v kontaktu s X. Nepopřel rodinnou vazbu mezi žalobkyní a jejím manželem, se kterým sdílí společnou domácnost. Uvedl, že povinnost opustit území je nejmírnějším opatřením pro danou situaci a není spojena s žádnými negativními omezeními do budoucna, která by měla přímý vliv na nemožnost získat pobytové oprávnění. Žalobkyně současně vyčkává na rozhodnutí o povolení k trvalému pobytu. Podle prvostupňového orgánu bude dočasné odloučení žalobkyně od manžela zvládnutelné, nepůjde o situaci pro ni zcela novou a mohou být v kontaktu pomocí sociálních sítí a videohovorů. Žalobkyně v minulosti navštěvovala svou rodinu v zemi původu. Nemá v ČR kulturní vazby, vytvořila si však sociální vazbu se svým manželem. Následkem ztráty pobytového oprávnění je i nemožnost vykonávat výdělečnou činnost, takže případ nemá žádný ekonomický aspekt. Jedná se o její první porušení zákona a dostavila se na Oddělení azylové a migrační politiky, aby se informovala o stavu podané žádosti. Nemá zdravotní potíže. Neexistuje překážka ve vycestování a žalobkyně pravidelně mezi lety 2019 a 2023 navštěvovala svou rodinu. Rodinné a soukromé vazby budou narušeny jen po dobu, než si žalobkyně vyřídí nové pobytové oprávnění. Dočasné oddělení od manžela nemusí být dlouhodobého charakteru, navíc v minulosti již žalobkyně cestovala za X.
24. Soud se domnívá, že posouzení hledisek přiměřenosti již v prvostupňovém rozhodnutí bylo velmi obsáhlé a pečlivé. Žalovaná jako odvolací orgán skutečně měla jen minimum prostoru, aby korigovala úvahy prvostupňového orgánu, protože mohla pouze pracovat s obsahem správního spisu a byla limitována rozsahem relevantních informací, které žalobkyně uvedla. Pokud jsou úvahy prvostupňového orgánu o přiměřenosti dostatečné, jak tomu bylo ve věci žalobkyně, žalovaná nepochybí, pokud je potvrdí. Její úlohou je mj. kontrola rozhodovací činnosti prvostupňového orgánu. Žalovaná pouze korigovala názor prvostupňového orgánu ohledně délky neoprávněného pobytu, protože podle jejího názoru se žalobkyně v ČR nachází bez platného povolení od 9. 12. 2024. Otázka, zda bylo do doby neoprávněného pobytu možno započítat i 30 dnů, jež by byly dobou pro vycestování při vydání výjezdního příkazu, nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé, neboť u povinnosti opustit území není stanovena doba, po níž nelze vstoupit na území, která by mohla být dle délky neoprávněného pobytu korigována, zároveň i při určení počátku nelegálního pobytu dnem 8. 1. 2025 pobývala žalobkyně na území bez pobytového oprávnění asi pět měsíců, ve srovnání s tím není dalších 30 dnů podstatných.

25. Zájem státu vyplývá ze skutečnosti, že žalobkyně nelegálně pobývala v ČR. Správní orgány pečlivě zvážily, jakým způsobem by mohla být narušena vazba mezi manžely. Odloučení bude pouze přechodného charakteru. Faktickým dopadem rozhodnutí je pouze delší návštěva u rodiny žalobkyně v Bělorusku, kam dříve stejně cestovala, než si vyřídí pobytové oprávnění či bude rozhodnuto o jejím trvalém pobytu. Míra integrace byla objasněna v rámci výslechu. Jediným důvodem pro shledání přiměřenosti nebyla skutečnost, že je rozhodnutí o povinnosti opustit území mírnějším opatřením než správní vyhoštění, naopak byla zvážena relevantní hlediska přiměřenosti, jak bylo uvedeno výše. Žalovaná nepochybnila pouto mezi manžely. Není pravdou, že žalovaná neobjasnila možnost dalšího soužití manželů, protože navrhla podání žádosti o dlouhodobé vízum a návštěvy manžela v Bělorusku.
26. Rozsudek NSS ze dne 18. 5. 2022, č. j.: 4 Azs 382/2021-61, není přílehlavý na projednávanou věc, protože žalovaná nerušila povolení k pobytu. Rozsudky NSS ze dne 25. 5. 2016, č. j.: 1 Azs 81/2016-33, a ze dne 6. 8. 2013, č. j.: 8 As 68/2012-39, se rovněž týkají zrušení pobytového oprávnění. Žalovaná však opakovaně uvedla, že je žalobkyně jednak žadatelkou o trvalý pobyt, jednak může požádat o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území. Mezi zrušením pobytového oprávnění a povinností opustit území existuje významný rozdíl co do intenzity zásahu do rodinného a soukromého života. Rozsudek NSS ze dne 28. 3. 2017, č. j.: 7 Azs 24/2017-29, rovněž není přílehlavý, protože žalovaná se pečlivě věnovala posouzení přiměřenosti rozhodnutí, a to i poté, co bylo řízení o správním vyhoštění změněno na řízení o povinnosti opustit území.
27. Žalobkyně v žalobě odkázala na svoji žádost o odkladný účinek, kde měla uvést podrobnosti o rodinném životě se svým manželem a důvody, pro které nemůže vycestovat. Kromě dříve uvedených skutečností žalobkyně v žádosti o odkladný účinek uvedla, že se integrovala do české společnosti, vytvořila si společenské, ekonomické, kulturní i rodinné vazby, zatímco v zemi původu byly její vazby oslabeny a nemá tam srovnatelné zázemí. Vyslovila obavy ze země původu a možnosti získat vízum.
28. Společenská, resp. rodinná vazba žalobkyně na jejího manžela nikdy nebyla zpochybněna. Podle účastnického výslechu však žalobkyně v ČR nikdy nepracovala, výslovně popřela kulturní nebo ekonomické vazby, nerozumí českému jazyku a potvrdila, že v Bělorusku žije celá její rodina, má se kam vrátit a je to pro ni bezpečná země. Ohledně možnosti požádat o povolení k pobytu na území Běloruska se soud již vyjádřil výše.
29. Soud nepovažuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, protože se žalovaná a před ní i prvostupňový orgán zabývaly všemi tvrzeními žalobkyně a obstaraly si dostatek důkazních prostředků. Vše posoudily ve vzájemné souvislosti a věnovaly se dostatečně i přiměřenosti napadeného rozhodnutí.
30. Zákonodárce se rozhodl nezakotvit fikci pobytu pro žadatele o trvalý pobyt po pěti letech nepřetržitého pobytu a soud si je také vědom, že pro cizince bez právního vzdělání je obtížné se orientovat v zákoně o pobytu cizinců. Současně je zřejmé, že nebylo úmyslem žalobkyně pobývat na území ČR neoprávněně. Nečinnost správního orgánu při rozhodování o povolení k trvalému pobytu je jistě taktéž třeba zohlednit. Na druhou stranu je nutné uznat, že žalobkyni skončila platnost povolení k dlouhodobému pobytu o několik měsíců dříve, než uplynula zákonná lhůta k vydání rozhodnutí o povolení k trvalému pobytu.

31. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
32. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 9. února 2026

JUDr. Václav Kočka-Amort, v. r.
samosoudce